

varet deres Pension sammen med Sagen, skal jeg opluse, at der ved selve Andragendet foreligger tilstrækkelig Dokumentation for, at saadanne Tilfælde findes, idet nemlig Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og Invalideforsørgelsen i Skrivelse af 31te December 1862 indrømmer, at andre saadanne Tilfælde, navnlig et specielt af af Andrageren paavist Tilfælde, finder Sted, men skriver, at Grunden til, at man har maattet tage Pensionen bort fra den One og har ladet den Anden beholde den, netop er den, at den Førstnævnte var ansat direkte af Regjeringen og den Anden af Varedepotets Bestyrelse. Det turde altsaa være tilstrækkelig konstateret ved selve Sagen, at den Henviſning, Ansøgningen indeholder om, at Andre, der ellers have været i lignende Forhold, ere ved en ren formel Forskjel blevne betydelig bedre stillede, viser sig korrekt. Naar Vædringsforſlaget er stillet med Hensyn til Sagens Henviſning til Finantsministeren i Stedet for til Krigsministeren, saa er dette ſket af Forſigtighed, idet man nemlig kunde have risikeret, hvis der havde ſtaaet Krigsministeren alene, at Krigsministeren havde dokumenteret, at Sagen aldeles ikke vedkom ham, da det var en Pensionist, der hørte ind under Finantsministeren. Det, ſom imidlertid er det Væſentlige, er at Sagen henviſes til Administrationen med den Ubefaling, ſom en ſaadan Henviſning altid indeholder. Om den ſter til Finantsministeren eller til Krigsministeren, er for ſaa vidt et underordnet Spørgſmaal, ſom jeg er vis paa, at i begge Ministerier vilde Billighedshensyn i ſaa Fald gjøre ſig gjældende. Jeg ſkal derfor efter de Oplyſninger, der ere komne, og ſom jo ere komne ikke blot fra Finantsministeren, men ogsaa fra Conſeilpræſidenten, paa Forſlagsſtillerens Begne tage Vædringsforſlaget tilbage, ſaaledes at den Henviſning, jeg vil bede Thinget om at gjøre, bliver gjort til Krigsministeren.

Da Sagen optog Forſlaget, var det bortfaldet.

Ordføreren (L. H. Nielsen); Man har meget ondt ved, om jeg maa bruge det Udtryk, „at træffe den ærede Finantsminister hjemme i Dag“, thi blandt de forſkjellige Andragender, der foreſlaas henviſte til ham, kunde han, ſaa vidt jeg forſtod ham ret, ikke kjendes ved en Trediedel af dem. Blandt diſſe var ogsaa det i Forſlag Nr. 7 nævnte Andragende fra Cieren af Skodborghus. Udvalget har ganſke viſt været i nogen Tvivl om, hvorvidt det henhørte under Finantsministeren, idet man jo meget vel vidſte, at Sagen i ſin Almindelighed hører under Indenrigsministeren, til hvem det omtalte Andragende tidligere har været henviſt; men da det nye Andragende angik et Laan, hvorom Indenrigsministeren dog til Syvende og ſidſt maa henvende ſig til Finantsministeren, an det i alt Fald nok ſiges at henhøre under

Begge. For ſaa vidt den ærede Indenrigsminister ſkulde være i Stand til at udtale ſig om Andragendet nu, antager jeg, at det vilde være Udvalget kjært. — Det i Forſlag Nr. 14 nævnte Andragende kunde Finantsministeren heller ikke paa nogen Maade kjendes ved, og han tilſpøede, at han havde aldrig havt det Mindſte med Wilhelmi at gjøre. Deri tager den ærede Minister dog feil, thi Udvalget henviſte for 3 Aar ſiden Andragendet til Krigsministeren, ſom atter henviſte det til Finantsministeren, og Enden blev, at Finantsministeren ſom til at pensionere Wilhelmi ſom Invalid. Altsaa Finantsministeren er ikke ganſke ubekjendt med Wilhelmi. Hvad den Oplyſning angaar, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille) anførte, at Flere, der vare ligefillede med Sergent Sørensen, have beholdt deres Pension efter at have ſaaet Anſættelſe, ſal jeg bemærke, at det for ſaa vidt fra min Side er blevet overſet, ſaa jeg ikke har været tilſtrækkelig opmærkſom paa det Faktum, han anførte. Ved imidlertid i Afteſe paany at gjennemgaa Andragendet, har jeg ſelvfølgelig ogsaa ſet, at der er anført beſtemte Fakta, ſom viſe, at han er bleven anderledes behandlet end flere af hans Kammerater. — Med Hensyn til Forſlaget Nr. 5 angaaende Invalid Jens Jensen Korup vilde Finantsministeren mene, at det ikke forholdt ſig ganſke rigtigt, hvad der er anført i Betænkningen, idet det forelaa for ham, at Saaret ikke er fremtrædende, og han nævnte, at han ſtøttede dette paa en Erklæring fra, ſaa vidt jeg huſker, September 1875; men jeg ſkal gjøre den ærede Minister opmærkſom paa, at vi have en Atteſt, der er dateret Ribe den 14de Juli 1876, altsaa af en ſenere Dato, fra Diſtriktslæge Petrus. Altsaa kan baade hvad Ministeren og hvad Udvalget har anført være rigtigt. I den Atteſt, ſom jeg omtaler, anbefales Manden meget varmt af Lægen ſom en værdig, trængende og fattig Mand, og hans Helbredstilſtand ſkildres ſom meget ſlet. Efter at have oplyſt, hvor han er ſaaret, ſiger Lægen, at der er, — jeg veed ikke, om der ſtaaer — nogen eller megen Svækkelſe i Muſklerne paa Laaret, og at Invaliden beklager ſig over, at han har Beſværlighed og Smerte ved ſit Arbejde, idet Kneæts Bevægelighed ved ikke er tilintetgjort, men dog er forbunden med Smerte. Dette ſynes tydeligt nok at viſe, at Manden er i en ikke ringe Grad lidende af Saaret. Det forekommer mig derfor fremdeles uagtet Finantsministerens Oplyſning, at Andragendet har Krav paa at blive underſøgt. — Med Hensyn til Forſlaget under Nr. 8 opfattede jeg den ærede Finantsminister ſaaledes, at han ikke var uvillig til at lade en Underſøgelſe foretage, men at han kun vilde ſlaa det faſt ſom urigtigt, at Andrageren havde ſaaet et Afſlag fra Finantsministeren. Udvalget kan, for at jeg ſkal bruge den ærede Finantsministers egne Ord, hver-